

Константин Миладинов
1859 февруари

Фала Богу, чудо шчо е ова!
Црна земја за вода жедна
Как сиромав за стрebro и злато!
Три месеци капка не прокопа,
Облак ми се на небо не каза,
Небо горит како сач над главје.
Поле ми е сосем побелело,
Руда трева пепел се сторила,
Црна земја ми се испукала,
Бистри реки ми се пресекнале.
Волој бичет по поле за вода.
Сиромаси кутри се отрицвет
Да доживет до друга година.
Тешка, Боже, твоја десна ра̀ка!

Фала Богу, чудо шчо се стори!
Ден неделја рано на утрина
Си станаа попови и старци,
Ма̀жи, жени, деца и девојки,
Со икони, с крстои на ра̀це
Се заговет на широко поле,
Ходет в па̀тем и Богу се молет.
Попој, дјаци жаљовно се молет
И пригласвет мало и големо:
„Скрсти одам, вишниј Бога молјам,
Господи помилуј нас грешни.“

Фала Богу, чудо шчо сум видел!
Марков камен крај гора зелена,

А над него мољба се пееше,
Низ дрвјата мољба се раздава
По планини, на далечни места,
И се креват на високо небо.
Сино небо пак јасно над глаи,
Пак мољбата, мољба на Господа.

Врашчаепчем, крај црков дојдофме.
Чудо божје! Ситна роса фати. -
В цркоф влегвет икони д'остае,
Дош со крбли фати да туриват.
Земја жадна се искапи вода,
Реки пофтор големи протекое,
От ред ниви ми се напâлние,
Сиромаси ми се зарадвее.